DVĚ UŠI HLEDÁ UCHA

Eliho svět

JAN ČINČERA

Dvě uši hledá Ucha

Eliho svět

Jan Činčera

Věnování

Tyto a všechny ostatní příběhy z tohoto světa věnuji své dceři Pavlínce, která byla jejich první posluchačkou a bez které by nikdy nevznikly.

Příběhy o Dvou uších věnuji dále tátovi, se vzpomínkou a poděkováním.

Předmluva

Přijel jsem do Bílých přístavů příliš brzy. Známý pana Bodila tu ještě nebyl a já jsem nevěděl, co dělat. Nakonec jsem se rozhodl, že využiji čas a před odjezdem do Starého světa navštívím ještě Skleněné věže. Létajícím strojem to z Bílých přístavů netrvá dlouho a hodně jsem toho o tomto pozoruhodném městě slyšel.

A nelitoval jsem. Chybí mi slova, abych popsal ohromení, které jsem zažíval na každém kroku své krátké návštěvy. Město se vymyká všemu, co jsem na Eliho světě a za svých výprav za Závoj, kdy viděl. Stříbrně se lesknoucí pavoučí nitě propojují většinu domů ve městě. Od vláken se odráží svit slunce a zalévá město měkkým třpytem. Po provazcích pavučin bez ustání proudí bedny se zásilkami, gondoly s cestujícími či neposedné pavoučí děti, které si z nich udělaly vlastní rychlodráhu. Někteří říkají, že Skleněné věže rychlostí svého rozvoje brzy předstihnou ostatní města a stanou se magnetem pro všechny vynalézavé a podnikavé mysli Nového světa. I po krátké návštěvě tomu rád věřím.

Všechen ten pohyb a ruch mě ale nakonec unavil. Neplánoval jsem zůstat déle než jednu noc. Když padla tma, začal jsem se poohlížet po nějakém příjemném podniku, kde bych mohl povečeřet a přespat.

Procházel jsem zapadlou uličkou ve staré části města, když mi do očí padl vývěsní štít: „Dvě uši hledá Ucha“. Grotesknost toho názvu mě zaujala. Hospůdka navíc vypadala příjemně – trochu starobyle, ale právě to mě po dni stráveném v hypermoderním velkoměstě lákalo.

Po zaklepání mi vyšel otevřít postarší trpaslík s dlouhými, již značně šedivějícími vousy. „Pojďte dál," přivítal mě, „už jsem myslel, že zavřu, ale jestli si něco dáte, udělám pro vás výjimku."

„To byste byl laskav," poděkoval jsem mu. „Něco bych si dal moc rád. Pivo a něco k jídlu, jestli vaříte."

Přivedl mě do hospodské jizby. Poctivé, ručně vyřezávané stoly a lavice, jako za starých časů. Postavil se k pípě a začal mi točit modré pivo. „Můžu vám udělat zapékaný broukini," zabručel, „lidem to chutná. I když já je zrovna nemusím."

„Aha," podivil jsem se, „a co máte jiného?"

„Salát," odtušil. „Maso mi nedělá dobře."

„Tak obojí," poručil jsem si. „Po celém dni ve městě mi vyhládlo."

„Přijel jste zdaleka?" vyptával se, zatímco mi přinesl pivo a začal potírat pečivo broučí pastou.

„Ano," přikývl jsem. Nechtěl jsem začít tím, že jsem cestovatel Zvenčí, i když zatím to o mně z nějakého důvodu skoro každý uhodl. „Dnes jsem přijel z Bílých přístavů. Ale před tím jsem byl v Kamenném městě. Cestoval jsem také kolem Velké Řeky. Navštívil muzeum paní Angeliny…"

Trpaslík s sebou trhl. „Tak vy jste viděl Angelinu," řekl se zjevným zájmem. „A jak se jí daří? Náhodou jsem ji taky dřív znal."

„Myslím, že dobře," odpověděl jsem. „Vlastně mi s mým cestováním velice pomohla. Odkázala mě na celou řadu dalších lidí."

„Jo, to je celá vona," přikývl. „Vyprávěla vám něco o sobě?"

„To ani ne," přiznal jsem, „jen to, že jako mladá létala vzducholodí. Pak toho nechala a usadila se. A taky mě seznámila se svými bratry, Zulim a Osím."

„Jo," ušklíbl se. „Ty znám taky. Zuliho dceři jsem dokonce byl na svatbě."

„Opravdu?" napil jsem se piva. „To byste určitě měl co vyprávět. A vlastně by mě i zajímalo, proč se to tady tak jmenuje. Je za tím také nějaký příběh?"

„To jo," odtušil. Skočil k peci a vytáhl hotové broukini. Jejich kořeněná vůně mě polechtala v nose. Položil je na talíř s modrým proužkem, přihodil pár listů salátku a přinesl ke mně na stůl.

„Nikoho jinýho tu nemám," zabručel a otočil se zpátky k pípě. „Něco bych vám mohl říct. Vo tom, na co jste se ptal, a třeba právě i vo Angelině." Natočil si pivo a posadil se naproti mně.

Přiťukli jsme si a on začal vyprávět.

Dva princové

„Lidé mají malou představivost. Pokud se setkají s něčím, co odporuje jejich očekávání, snaží se proto nejprve najít takové vysvětlení viděného, které je s jejich očekáváním v souladu. Představte si například, že se mnou máte schůzku v kavárně. Místo mne, pelikána, ale u stolku sedí velký tapír. Co uděláte? Každému ptákovi by samozřejmě bylo jasné, že došlo k nějaké záměně. Lidem ale něco tak prostého málokdy dojde a raději začnou hledat jiná vysvětlení. Řeknou si třeba něco jako „ach, Zob dnes nevypadá dobře, není mu něco?“, nebo „to je legrační, Zob si hraje na tapíry. Není dnes nakonec Den tapírů?“ Pak si přisednou a budou si povídat s tapírem, jako bych to byl já. Není třeba říkat, že taková omezenost je zdrojem řady nedorozumění. Navzdory tomu prokázali lidé i řadu pozoruhodných úspěchů, na které se zaměřím v další kapitole.“

Zobadeus Maximus Primus z Ur-ňamu

Rok 1865 po Sklenutí Duhového mostu, Severní Konce

SETKÁNÍ

„Haló pane!“ Dvě uši se vytrhl ze zamyšlení. Vedle něj stál asi sedmiletý chlapec a tahal ho za rukáv. Hnědé oči a vlasy. *Jako měl Ucho.*

Zahnal myšlenky na ztraceného syna a soustředil se na přítomnost. „Co chceš?“ zeptal se. Snažil se, aby to neznělo moc nepřátelsky. *Nakonec, je to malej kluk.*

„Neviděl jste mého tátu?“ zeptal se hoch. „Jenom jsem se na chvíli šel projít a teď ho nemůžu najít.“

Dvě uši si ho prohlížel. Obyčejnej lidskej kluk. Takovej, jakých je tady, v Severních Koncích, spousta. Ačkoliv tenhle byl mnohem líp oblečený než většina z těch, co tady viděl.

„Jak se jmenuje tvůj táta?“

„Můj táta je pan Boguš,“ oznámil kluk hrdě. „A je to důležitý obchodník. Žijeme v Bílých přístavech. Táta tam má manufakturu. Já se jmenuju Šalbík,“ doplnil. „A ty?“

„Dvě uši,“ usmál se na něj. *Šikovnej kluk*, pomyslel si. *Nebojí se.*

„Ty jsi trpaslík?“ zeptal se ho chlapec.

„Tak. Trpaslík,“ přikývnul Dvě uši. „Vidíš moje uši?“ odhrnul si vlasy a ukázal dvojici špičatých uší. „A taky mám pěkně špičatý zuby, tak si na mě dávej pozor,“ zazubil se. „A teď mi řekni, kde jsi měl na tátu čekat.“

„U Chlupatý brány,“ odpověděl Šalbík. „Ale byla tam hrozná nuda, tak jsem se šel podívat kolem.“

„Je mi to jasný," přikývl Dvě uši vážně. „Žádnej chlap se nespokojí s tím, jen tak někde čekat, než si ho vyzvednou. Musel jsi na průzkum, co?"

„Jo," přikývnul chlapec. Bylo vidět, že je rád, že ho Dvě uši chápe. „Ale ztratil jsem se."

„To nic," usmál se na něho Dvě uši. „Náhodou stejně nemám, co na práci. Tak se s tebou aspoň projdu k Chlupatý bráně. Hádám, že to je tímhle směrem," ukázal.

Vyrazili. Ulice Severních Konců byly dost široké na to, aby se v nich mohli vyhnout dva proti sobě kráčející mamuti. I když bylo dost plno, nemuseli se proto nikde moc prodírat. Minuli obchod „Všechno pro zlatokopy", kde před třemi měsíci Dvě uši nechal skoro půlku toho, co měl ve váčku pověšeném na opasku. Ne, že by toho bylo tolik. Minuli hospodu U černýho trpaslíka, kde málem prohrál tu druhou. Na poslední chvíli se na něj usmálo štěstí, takže nakonec odešel s více penězi, než s kolika do ní vstoupil. *Ačkoliv štěstí s tím nemělo tolik co dělat*, připouštěl v duchu, *jako spíš to, že jsem nehrál tak docela podle pravidel. Ale když hrajou falešně všichni, není pak vlastně pravidlem nehrát podle pravidel?* Chvíli nad tím paradoxem pobaveně přemýšlel.

Kovárna starého Třínosky. Třínoska byl dobrý přítel a Dvě uši s ním strávil několik večerů. S ním a s pivem, samozřejmě. Kovárna byla první místo, kde hledal Ucha. Pokud tu byl, kde jinde by se zkoušel usadit? S kladivem to uměl. Ale Třínoska o jeho synovi nic nevěděl a stejně tak o něm nic nevěděli ani U černýho trpaslíka, U komáří královny, ani nikde jinde. *Čas se smířit s tím, že tahle stopa*

byla špatná, říkal si, zatímco doprovázel neznámého kluka k Chlupaté bráně. *Čas odtáhnout zase jinam.*

„Hele, támhle to je," ukázal Šalbíkovi. Dřevěné domky skončily a před nimi se objevila veliká ohrada s prostornou, otevřenou branou. Od ohrady k nim dolehlo troubení.

„Už tě asi hledaj," usmál se na něho.

Od brány k nim vyběhl jakýsi muž. Člověk, tak čtyřicet let. Oblečený v šatech, na které by si Dvě uši musel vydělávat aspoň rok. *A to ještě někde jinde než ve zlatých dolech*, zašklebil se. Severní Konce byly fiasko. Nenašel tu ani syna, ani zlato.

„Šalbíku," volal muž a běžel jim naproti.

„Tati," volal chlapec a vrhl se mu do náruče. Objali se.

„Už jsem měl strach," řekl mu otec. „Kde jsi byl?"

„Ztratil jsem se," odpověděl mu. „Tady pan Dvě uši byl tak hodný, že mě sem dovedl."

Muž k němu přistoupil.

„Děkuji vám, pane," potřásl mu rukou. „Jmenuji se Boguš. Jsem vám velmi zavázán."

„Dvě uši," zabručel. „Není zač. Je to správnej kluk. Chtěl to tady prozkoumat. To v jeho věku chtěj všichni."

„S dětmi je to někdy těžké," povzdechl si obchodník. „Nikde neposedí. Snažím se mu věnovat, ale nemohu s ním být pořád." Povzdechl si. „Navíc, když jsem na něj sám. Ačkoliv, to se teď změní."

Usmál se. „Promiňte, pane Dvě uši," omluvil se, „určitě vás zdržuji. Povězte, mohu pro vás něco udělat?"

Dvě uši pokrčil rameny. „Abych řekl pravdu," odpověděl, „tak celkem nic. Vlastně už mám tak nějak namířeno vodsud. Hádám, že zejtra už mě tady neuvidíte."

„Opravdu?" podivil se muž. „Tak to je šťastná náhoda, že jsme se potkali. Vlastně máme zítra namířeno pryč i my. Máme už nějaký doprovod, ale jeden slušný a zkušený muž navíc by se hodil. Povězte mi, vyznáte se v lesích, že?"

Dvě uši pokrčil rameny. „Celkem jo," odpověděl. „Než jsem se sem dostal, trochu jsem je prošel. Potřebujete průvodce?"

„Jak jsem říkal," odpověděl Boguš, „nějaké už mám. Ale slušných lidí na cestě není nikdy dost. Kdybyste se k nám chtěl přidat, přijďte sem zítra po východu slunce. Pokud budete tak laskav a budete mi dělat společnost až do Bílých přístavů, zaplatím vám za vaše služby dvě stě zlatek."

Dvě uši chvíli přemýšlel. Dvě stě zlatek vůbec nebyl špatný výdělek za tři měsíce putování divočinou. Navíc chtěl stejně odejít a v Bílých přístavech ještě Ucha nehledal. Vypadalo to jako dobrá šance.

„A tak jo," přikývl a usmál se na obchodníka. „Jeden má brát příležitosti, když se naskytnou. Zejtra ráno mě tu máte."

„Hurá," zajásal Šalbík. „Pan Dvě uši jede s námi!"

„Bude mi potěšením," oplatil mu obchodník úsměv, a ještě jednou si s Dvěma ušima potřásl rukou.

Tak jo, říkal si Dvě uši po cestě zpět. *Začíná zase něco novýho. Nakonec, proč ne. Jenom hlupák tvrdne pořád na jednom místě. Navíc už tady se mnou nikdo nechce hrát karty.* Zašklebil se. Musí se ještě rozloučit

s Třínoskou. Ale jinak mu věčně studené Severní Konce chybět nebudou.

Zakázka

Ucho se díval na svoje parťáky a tiše zuřil. Stále se ještě nevzpamatoval ze zprávy, kterou jim Zob, jejich opeřený společník, před chvílí přinesl z města.

„Všechny úspory?“ ptala se znovu Angelina. „Seš si jistej? Nezbylo tam nic?“

„Nic,“ zakrákoral Zob a složil si hlavu do křídel. Odkašlal si. „Skráchovali. Závřeli krám a sébrali fšecko.“ Ucho přemýšlel, kdo z nich ho štve víc. *Asi Angelina*, rozhodl se. Že se Zob za všechny ty roky, co pobýval v Novém světě, nenaučil pořádně mluvit zdejší řečí, bylo protivné, ale dalo se na to zvyknout. Zase to více než vynahrazoval tím, jaký byl frajer. Když bylo nejhůř, vždycky sehnal novou zakázku. Kolikrát je vytáhl z bryndy!

Zato Angelina byla trubka. Nebo ne trubka, ale protivná husa. Věčně milá. Věčně povzbuzující. *Kdo to má pořád snášet! No, zrovna teď!*

Angelina soucitně položila ruku na Zobovo křídlo. „Určitě tě to trápí,“ řekla mu jemně. „Vím, jakou jsi měl radost, že jsi pro naše peníze našel dobrou banku. Je to smůla, ale ty za to nemůžeš. Nikdo z nás za to nemůže.“

Podívala se na Ucha a trochu nuceně se na něj usmála. „To nic, kluci. Byly to jenom peníze. Vyděláme je znova.“

Ucho by ji nejradši praštil. *Jenom peníze! Rok práce! Když už to začalo vypadat, že se jim daří a teď tohle!*

Hlavou se mu mihla vzpomínka. Deštivá noc před osmi lety. Otec leží v posteli a chrápe. Ucho tiše vstává. Po špičkách vychází z boudy, kde prožil celý dosavadní život. Dveře kůlny trochu vrzly, ale Dvě uši se neprobudil. Ucho si bere připravený batoh. Jsou v něm peníze, které den před tím sebral z jejich tajné skrýše. Ubohé tři stovky. Víc nedokázali našetřit, ani když se každý den od rána do večera oháněli motykou a krumpáčem. Odchází z domu. Ještě teď si pamatoval, jak se tehdy cítil. Skvěle. Konec dřiny. Začátek něčeho nového. Velký svět, velké peníze. A pak třeba tichý domek někde, kde nejsou od rána do večera slyšet rány krumpáče do kamene. Někde na lesní pasece. A teď? Šest let a je tam, co tehdy. Na začátku. Sevřel pěsti. Zob něco říkal.

„Nóvá sákáska," skřehotal. „Hódně péněs. Výděláme, o có sme přišli."

„O co jde?" zeptal se stroze.

„Přévos," vysvětloval Zob a zamnul si konce křídel. „Fzácná věc. Dáleko. Hódně péněz."

„A od koho to máš?" zeptala se Angelina zvědavě. *Jako by na tom záleželo!*

„Stáry známy," vysvětloval Zob. „Z velvyslanectví. Dárek z Ur-ňámu. Dáleko. Do Sevérnich Kónců."

„Až tam?" podivila se. „Proč chtějí z Ur-ňamu poslat něco drahého do takové díry? Proč ne třeba do Kamenného města? Nebo, proč to nenechají tady, když tu mají velvyslanectví? A co to vlastně je?"

Zob pokrčil rameny. „To névim," vysvětloval. „To mi néřekli. Jenom, že to má být tam a brzy. A jé to harmónijum."

„Cože?" zeptal se Ucho. O ničem takovém nikdy neslyšel.

„Harmónijum," vysvětloval Zob. „Velíké. Harmónijum. Vzácné. Zlaté."

„Muzíka," dodal, když viděl jejich nechápavé výrazy. „Muzíkant příjde. Hrát klépy, klépy. Harmónijum hrát muzíka. Móc pěkné."

„Počkej," zarazil ho Ucho, kterého z toho zaujala jedna věc. „Říkal jsi, „zlaté"?"

„Ták," přikývl Zob hlavou spočívající na jeho velkém pelikáním krku. „Zláté. Stáré harmónijum. Ze dvóra starého císáře. Cisář kruťák, sesázen, popráven. Šmyk. Šmyk. Nový cisář, on nechtít jeho harmónijum. Tak poslát přes móře. A tády usoudit, poslát prýč. Daléko."

„Takže máme naložit tu věc, harmonium," ujišťovala se Angelina, „a odvézt ji do Severních Konců. A tam si ji někdo přebere. A zaplatí nám tady na velvyslanectví."

„Ták, ták," přikyvoval Zob, „zaplátí velvyslánec."

„A kolik?" odkašlal si Ucho. Někdo se musí zeptat na to podstatné.

„Řikáli," díval se na něj Zob, „desét tísic."

„Deset tisíc?" vykřikl Ucho. Angelina vytřeštila oči a otevřela pusu. Byly časy, kdy myslel na to, že by mohlo být fajn ji políbit. Jednou s ní na to téma zkusil promluvit. Možná si našel špatnou chvíli, nebo nezvolil dobrá slova. I když na argument, že když spolu budou bydlet v jedné kajutě, zbude jim víc místa pro náklad, by rozumnější děvče mělo slyšet. Ať tak či tak, Angelina mu tehdy jemně, ale dost

jednoznačně dala najevo, co si o tom myslí. Od té doby už ho jenom štvala. Zato Zobovi by teď nejradši tu pusu dal. Rovnou na zobák.

„Déset tísic," potvrdil Zob. „Óni říkat, strášně vzácné, to harmónijum. A my, že sólidni. Dóbrá vzduchóloď. Rýchle doprávit."

„A tak v tom měli pravdu," zazářila Angelina. „Solidní, to jsme. Naše Supí kráska je skvělá vzducholoď," projela pohledem kajutu, ve které seděli, „a my jsme skvělý tým. Za ty roky jsme sehraní. Víme, že se na sebe můžeme spolehnout. Naložíme ten jejich poklad a poletíme s ním třeba na kraj světa!"

Zob vypadal potěšeně. Něco zaskřehotal a mávl radostně křídly. Uchovi se vrátila dobrá nálada. Štěstí se na ně znovu usmálo. *Na mě se usmálo*, opravil se v duchu. Protože tuhle zakázku si pohlídá. *A až budou peníze na stole, sbohem Angelino, sbohem Zobe.* Jeho sen byl na dosah ruky.

Výprava

Když Dvě uši dorazil druhý den ráno k Chlupaté bráně, už tam byli všichni. Pozorně si prohlížel své nové společníky. Ostatně, stráví spolu tři měsíce v prostředí o poznání drsnějším, než jsou salóny v Severních Koncích. I když ani tam to někdy nebyl žádný med.

Pan Boguš se Šalbíkem a jakousi dlouhovlasou trpasličí blondýnou stáli před velikou mamutí samicí a o něčem se s ní dohadovali. Mamutice v jednu chvíli nespokojeně zatroubila, ale nakonec kývla hlavou a dala najevo souhlas. Na zádech už měla připevněné hnízdo, ve kterém se převážel náklad a lidé. O kus dál u ohrady nehybně stálo několik tahounů, upravených pro chůzi severskou krajinou.

Po pravé straně pana Boguše stáli další členové výpravy. Dva muži. Oba trpaslíci, oba o dost mladší než Dvě uši. Stačilo mu přejet je rychle pohledem, aby si udělal obrázek, co jsou zač. Přes rameno trpasličí kuše, u boku rohatcův kel, na krku tetování. Pan Boguš buď neměl odhad na trpaslíky, nebo byl beznadějný dobrodruh. Trochu zaváhal, jestli z celého podniku ještě nevycouvat.

Podíval se na druhou stranu. Nalevo od mamutice stál mladý muž s dlouhými černými vlasy, které mu padaly na ramena. Pestrobarevné šaty, kdysi určitě krásné, nyní se zřetelnými znaky únavy z cesty. Na hlavě klobouk se zplihlým červeným pérem podle Ur-ňamské módy. Přes rameno vak s čímsi, co nešlo poznat.

Vedle něj stála sněžná koza a pásla se na zbytcích trávy. Když se Dvě uši přiblížil, přestala žrát, zavrčela a výhružně na něj vycenila tesáky. Mladík se na něj přátelsky usmál, podrbal kozu za uchem a ta se znovu vrátila k pasení.

„Vy musíte být náš poslední průvodce, že?“ zeptal se Dvou uší přátelsky.

Šalbík se otočil a běžel se s ním přivítat. Boguš, který si ho do té doby nevšiml, na něho zamával.

„Pane Dvě uši,“ zavolal na něj, „už jsem se bál, že nepřijdete! Dovolte mi, abych vám představil naše společníky!“

„Arky,“ představil se mladík sám a podal Dvěma uším ruku. „Chci jet na jih a pan Boguš mi laskavě nabídl, že mohu cestovat s ním. Jsem rád, že přes prales nemusím jet sám. Posledně jsem tam málem zůstal.“

Dvě uši si ho překvapeně prohlédl. Mladík nevypadal na to, že by zvládl sám cestu Vlhkým pralesem, který se rozprostíral mezi tundrou

obklopující severní pobřeží a Velkými Pláněmi v centru kontinentu. *Možná má v sobě víc, než se zdá,* pomyslel si.

Potřásl mu rukou a šel se seznamovat dál.

Mamutí samice se jmenovala Hipaty. Prohlédla si Dvě uši s laskavým nezájmem a kromě svého jména mu už nic dalšího neřekla.

Tetovaní průvodci se jmenovali Pětichlup a Modrej drdol. Pětichlup vypadal, že je z nich dvou ten, kdo je zvyklý velet. Mohlo mu být tak pětatřicet. Sjel Dvě uši pohledem a pobaveně se na něj ušklíbl.

„Dvě uši," řekl mu po představení, „já myslím, že si budeme skvěle rozumět. Jak na vás koukám, určitě toho máme hodně společného. Asi jste toho taky dost zažil, ne?"

„Něco už jo," přisvědčil Dvě uši a snažil se tvářit přátelsky. Hodně společného? Najednou si nebyl jistý, jestli to vlastně není pravda. Protloukal se sám už pěkných pár let. Za tu dobu se živil všelijak. Nikoho nezabil, to ne, ale na některé věci nerad vzpomínal.

Modrej drdol na něho upřel pohled svých jasně modrých očí. Něco žvýkal. „Jo jo," přisvědčil, „budem dobrej tým. Trpaslíci vždycky táhnou za jeden provaz."

Dvě uši přátelsky přikývl. Pan Boguš ho už odváděl dál.

„A tohle," představoval mu s širokým úsměvem blonďatou trpaslici, „je moje vyvolená. Dovolte, abych vás seznámil se svou snoubenkou. Elušo, tohle je pan Dvě uši, o kterém jsem ti již vyprávěl."

Trpaslice se podívala na Dvě uši a podala mu ruku. Když k ní Dvě uši skláněl rty, dobře si ji prohlédl. Jemné prsty s malými mozoly na

polštářcích. *Profesionální hráčka*, pomyslel si. *Že by také profesionální manželka?* Roky v divočině ho vyléčily z naivity.

„Velice mě těší," zahučel.

„Mě také, pane Dvě uši," odpověděla. Jak se narovnával, podíval se jí pozorněji do obličeje. Modré oči. Jako Modrej drdol. Krátký nos. Jako Modrej drdol. *Ale není to Modrej drdol, takže by to mohla bejt jeho sestra*, běželo mu hlavou. Začalo mu být pana Boguše líto. Pak sjel pohledem na Šalbíka, který stál vedle něho a mračil se. *Kluk není blbej*, pomyslel si. *Nová máma se mu nelíbí. A má recht. Tak to bude ještě zajímavá výprava.*

„A to je všechno," mlel pan Boguš, očividně v přítomnosti své krásné snoubenky zhlouplý. „Tedy vlastně…"

„Ještě my," ozvalo se za nimi.

Dvě uši se otočil. Starší žena, za ruku s malým děvčátkem. Žena byla přímořanka. Dvě uši věděl, že přímořané, nebo jak někteří říkali, původní, přežívají v malých skupinách na okrajích Nového světa. Jednotlivé skupiny se od sebe lišily víc než lidé od trpaslíků. Přímořanka před ním se každopádně lišila ode všech, které kdy potkal. Byla štíhlá a vysoká, skoro o hlavu vyšší než Dvě uši. Její výšku ještě zvětšovaly dva šroubovité rohy, které jí vyrůstaly z hlavy. Měla mramorově bledou pleť, bílé vlasy a jasně žluté oči.

Holčička vedle ní byla ještě podivuhodnější. Podle všech kritérií to bylo velice krásné, asi pětileté děvčátko. Zlaté vlasy, modré oči, které si ho s nečitelným výrazem prohlížely. Dvě uši ale zíral na blankytně modrá křídla, která jí vyrůstala ze zad. V Bílých přístavech

jednou potkal ptačí lidi. Holčička ale patřila k nějaké jiné rase, možná motýlí.

„Ahoj," pozdravila ho.

„Ahoj," odpověděl jí a snaživě se usmál. „Já jsem -,"

„Dvě uši," odpověděla. „Mrzí mě to. Já jsem Bříza."

„Copak tě mrzí?" sklonil se k ní. „Ztratila jsi něco?"

„Já ne," odpověděla.

„To je v pořádku, zlatíčko," přerušila ji přímořanka. „Pan Dvě uši si svoje problémy vyřeší sám." Pohlédla na něj. „Ixie," doplnila.

„Dvě uši," přikývl. „Jdete s námi? Taky do Bílých přístavů?"

„Tam, kam bude potřeba," odpověděla mu přímořanka. Otočila se k němu zády a i s holčičkou zamířila k mamutí samici, která si je zvědavě prohlížela.

Tak to bude ještě zajímavější, než jsem čekal, pomyslel si Dvě uši.

Podezření

Osí seděl na zemi vedle plotu oddělujícího velvyslanectví Urňamské říše od zbytku Bílých přístavů, a žebral. Nebo aspoň předstíral, že žebrá. Sehnat si přesvědčivě vypadající hadry nebyl žádný problém. Novou roli si docela užíval.

Když mu Angelina o tři dny dříve vyprávěla, co se jí stalo, začaly mu u toho naskakovat všelijaké otázky. Vlastně se divil, že Angelině ne. Možná byla tak zaujatá tou novou zakázkou. Ačkoliv ta s tím souvisela taky.

Takže: Zob je před rokem přesvědčil, aby dali všechny svoje peníze do malé banky v Bílých přístavech. Fajn. Nicméně, majitelem

banky, jak Osí zjistil, byl jistý Dareo – jestřáb původem z Ur-ňamu. Osí nechtěl být proti ptačím lidem zaujatý. Fakt ale byl, že v Novém světě se to jimi zrovna nehemžilo. Téměř všichni, kteří tu žili, byli nějak spojeni s velvyslanectvím Ur-ňamského impéria, mocné říše na jiném kontinentě. *Země, kam bych se někdy moc rád podíval*, pomyslel si.

Téměř všichni, až na Zoba. Není to zvláštní? A taky tedy asi Darea, jenomže toho Osí včera vystopoval, jak v přestrojení vchází právě tou bránou, před kterou teď Osí žebral. Takže Dareo možná nebyl jenom tak nějaký obyčejný bankéř.

No a dál. Banka zkrachuje. Vzápětí ale Zob dostane z toho stejného velvyslanectví, které tedy s bankou očividně nějak souviselo, naprosto nečekanou nabídku, která nabízí šanci na mnohonásobné nahrazení ztracených peněz. Obnáší to ale, aby Angelina s ostatními letěli vzducholodí až na úplný konec světadílu, do mrazivých a nebezpečných krajin.

Zob s nimi něco hraje, ale co? Souvisí to nějak s Ur-ňamem? Hrozí něco Angelině? Osí si začal dělat starosti. Jeho malá sestra byla svým způsobem velice chytrá, ale ve vztazích s lidmi, a to platilo i pro trpaslíky a ptáky, beznadějně naivní.

Dveře velvyslanectví se otevřely. Osí se díval do země a čekal. Kdo vyjde, projde kolem něj. Brána vrzla. Uslyšel kroky. Ptačí spáry.

„Šlechetný ptáku, nemáte nějaké drobné," zaskuhral. „Pár drobných na ubohou vodovou polévku ve vývařovně pro vysloužilé námořníky." Řekl to tak procítěně, že se až sám zalkl dojetím.

„Tady máš a už mě neotravuj," řekl mu muž a hodil Osímu do klobouku několik drobných mincí. Osí něco zamumlal a sledoval, jak se muž vzdaluje. Poznal ten hlas. Poznal i tu postavu. Na chvíli ho jen zmátla dokonalá výslovnost, s jakou ho muž odbyl. Ale neměl nejmenší pochyby. Pelikán byl v Bílých přístavech jenom jeden.

Tundrou

Dvě uši v duchu zanadával a přitáhnul si plášť. První dny cesty ze Severních Konců putovali přes holou krajinu jezírek, lišejníkem porostlých kamenitých plání a bažin. Hipaty ji monotónním tempem procházela, jen občas se zastavila, aby si chobotem utrhla malé červené plody z nízkých keřů, které tu a tam vyrážely ze země. Dvě uši to jednou zkusil taky, a ještě hodinu ho po nich svědělo jazyk. Hipaty ho u toho sledovala. Když pak vyplivával zbytky na zem, klidným hlasem mu vysvětlila, že plody keřového trpkníku jsou pro všechny kromě mamutů nejedlé.

„Tos mi asi nemohla říct," podíval se na ni s výčitkou.

„Neptal ses," odpověděla mu svým pomalým hlasem. „My mamuti nezasahujeme do cizích rozhodnutí. Necháváme věcem volný průběh. Kdo něco chce udělat, stejně to dříve či později udělá, tak proč mu v tom bránit. Ať si každý dělá to, co považuje za nejlepší."

Pěkně vykutálená filozofie, myslel si o tom Dvě uši. *Kdyby se takhle chovali všichni, brzo bychom se navzájem sežrali.* Pohlédl úkosem na mamutici. *Ale možná s tím má zkušenosti?*

„Pane Dvě uši," zavolal na něj Šalbík. Dvě uši se po něm podíval. Chlapec na něj mával z hnízda na mamutím hřbetě. Pan Boguš, Eluša a vaky s jejich rozsáhlými zásobami tam seděli také.

„Co bys rád?" zeptal se ho.

„Ukážete mi dnes, jak se připravuje dřevo na táborák?" žadonil hoch. „A mohl bych si půjčit vaši sekeru?"

Dvě uši se usmál. Chlapci chyběly nějaké zkušenosti, ale měl zájem to napravit. *To je dobře.*

„Jasně," odpověděl. „Pokud tvůj táta bude souhlasit."

„To je v pořádku, pane Dvě uši," zavolal na něj seshora obchodník. „Jen na něj dejte pozor, ať si nic neusekne." Pak dodal: „Myslíte, že už budeme brzy zastavovat? Už mě z toho cestování bolí zadek. A moje drahá Eluša by také potřebovala přestávku."

Jeho snoubenka nic neříkala. Rozvalovala se v hnízdě a rozčesávala si dlouhé vlasy. Vypadala, že ji to vůbec nezajímá.

Došla ho Ixie, na zádech s Břízou. Na rozdíl od něj a obou trpaslíků šla pěšky. Byla tak vysoká, že při rozhovoru se Dvěma ušima, který seděl na tahounovi, ani nemusela naklánět hlavu. Holčička se dívala do okolí a občas tichounce zpívala.

„Hnusná krajina," řekl jí upřímně. „Už se těším, až budem v lese. Tam aspoň půjde něco ulovit."

„Když se ti tu tak nelíbí, proč jsi sem chodil?" zeptala se ho žena. „Ty a všichni ostatní." Přísně si ho prohlížela. „Býval to náš domov," řekla pak. „A vždycky tu šlo najít jídlo. Než jste sem přitáhli. Než se to tady začalo hemžit trpaslíky, kteří si pak stěžují, jak se jim tu nelíbí. Měli jste zůstat doma."

Holčička přestala broukat a podívala se Dvěma uším do očí. Její pohled ho znervózňoval.

„Tak to asi máte pravdu, vážená paní," odpověděl Ixii. „Je mi líto, že jsme vám sem vlezli a tak. Ale není už na takový nářky kapku pozdě? Jeden by řekl, že jste si za těch čtyři sta let už mohli zvyknout."

„To, že se něco stalo dávno, neudělá ze špatné věci dobrou," poučila ho. „Čas není bouda, do které bys mohl navždy schovat, co jsi udělal. Dřív či později, každý čin přinese svoje následky."

„Tak vám moc děkuju za poučení," ušklíbl se na ni Dvě uši. Přímořanka byla nejenom divná, ale k tomu ještě protivná. Přemýšlel, jestli si má podle ní udělat obrázek i o ostatních přímořanech.

„Mistře Dvě uši," Arky je dojel a zařadil se vedle nich. „Myslíte, že už budeme brzy tábořit?" zeptal se. „Moje Siginda je unavená a potřebuje se napást."

Dvě uši se podíval na mladíkovu sněžnou kozu. Funěla a sotva pletla nohama. Vypadalo to, že Arky bude muset brzy jít po svých.

„Možná bychom mohli," souhlasil. „Jdeme už dost dlouho. Za chvíli bude stejně noc."

Pojem „noc" byl v severním kraji zrádný. Slunce téměř nezapadalo a když si jeden nedal pozor, mohl putovat třeba do půlnoci. Pak byl ale druhý den vyřízený a nemohl pokračovat v cestě.

Popohnal tahouna a ten se s ním dlouhými skoky vyřítil dopředu. Za chvíli byl u Pětichlupa a Modrého drdolu, kteří jeli první a hledali cestu.

„Měli bychom se utábořit," navrhl. „Začínaj bejt unavený. Urazili jsme toho dneska už dost."

Modrej drdol se ušklíbl. „Lidi," řekl. „Nic nevydržej. Nejsou jak my, trpaslíci." Odplivnul si. „Já bych ještě chvíli jel. Ať si zvyknou."

Pětichlup jemně zavrtěl hlavou. „Ale ne," nesouhlasil. „Jsou to naši zaměstnavatelé, tedy alespoň jeden z nich. Nemáme důvod se k nim chovat ošklivě."

Usmál se na Dvě uši. „Jistě, příteli," odpověděl mu. „Můžete jim říct, že se tady zastavíme. Připravíte tábor?"

Dvě uši pokrčil rameny a šel říct ostatním.

„Můžu vám pomáhat?" nabídl se Šalbík. Dvě uši se na něj usmál a Šalbík začal nadšeně vylézat z hnízda na zádech Hipaty. Otec ho naštěstí stačil chytit dřív, než spadl. Obrovská mamutice ho jemně omotala chobotem a snesla na zem.

Připravit oheň vyžadovalo pokaždé nemalé úsilí. Jediné dřevo široko daleko nabízely nízké keře a ty byly porostlé nepříjemnými trny. Dvě uši ukázal Šalbíkovi, jak je posekat sekerou a pak opatrně odtahat na domluvené místo. K jeho překvapení se k nim tentokrát přidal i Arky s Ixií. Dokonce i pan Boguš projevil snahu a Dvě uši ho nechal lámat větvičky. Oba trpasličí průvodci a Eluša se drželi stranou a povídali si.

Když byl oheň připraven, nachystali si ještě místa na spaní. Pan Boguš se snoubenkou a synem spávali v pohodlném stanu, který si vozili na Hipatiných zádech. Ostatní spali pod prošívanými dekami, které si nosili na zádech, nebo je měli smotané v postranních zavazadlech připevněných k tahounům.

Dvě uši byl hotový jako první a šel rozdělat oheň. Rád ostatním vařil. Pan Boguš mu ze zásob přidělil nějaké maso a Dvě uši z něj

uvařil vývar. Z kotlíku se linula vůně a brzy přilákala ostatní k ohni. Seděli kolem plamenů a dívali se na sebe. Dokonce i Hipaty se připojila a postavila se na volné místo v kruhu. Padla tma a nad jejich hlavami se objevily hvězdy.

Arky sáhl do kapsy a vytáhl jakýsi kovově se lesknoucí váleček, dlouhý asi jako dlaň. Dvě uši si ho zvědavě prohlédl. Váleček měl na jedné straně řadu malých otvůrků rozmístěných v pravidelných vzdálenostech jeden od druhého. Na druhé straně měl dlouhou štěrbinu, dosahující na obě strany předmětu.

„Co to je?“ zeptal se zvědavě.

Místo odpovědi si Arky váleček přiložil k ústům. Ozvala se smutná táhlá melodie. Všichni zvědavě poslouchali. Arky začal ústy přejíždět po straně s malými otvory. Váleček přitom různě nakláněl a druhou rukou zakrýval a zase odkrýval štěrbinu na druhé straně. Nástroj chvíli kvílel, pak jásal a pak zase téměř plakal. Bylo to tak krásné, až se z toho Dvěma uším udělala na zádech husí kůže.

Po chvíli Arky dohrál a odsunul váleček od úst. Usmál se na Dvě uši.

„Základ byl Imperiální pochod,“ řekl mu. „Hrával se na slavnostním nástupu gardy Císaře Honoria v Ur-ňamu. Ale na tenhle nástroj se takový druh hudby nehodí. Tak jsem ho zpomalil, změnil pár tónů a převedl do molové tóniny.“

Dvě uši netušil, o čem mluví. Ostatní také ne, jen Pětichlup si vyměnil krátký pohled s Modrým drdolem. Dvěma uším se zdálo, že Modrý drdol se ušklíbl. Nevěděl, co to má znamenat. Hipaty vypadala zamyšleně a upírala své velké oči na Arkyho.

„To bylo opravdu krásné, pane Arky," pochválil ho pan Boguš. „Myslím ale, že pan Dvě uši se ptal na to, jak se jmenuje váš nástroj. Přiznávám, že ani já jsem nic podobného nikdy neviděl."

„To se vůbec nedivím," zasmál se Arky a odhodil si z čela pramen černých vlasů. „Protože jsem ho sám vymyslel. Nechal jsem si ho vyrobit u jednoho trpasličího kováře z Červených hor. Říkám mu „malé harmonium", ale možná to časem ještě zkrátím, až vymyslím jak."

„Co třeba harmonika?", navrhla Bříza. Všichni se po ní zvědavě otočili. Děvčátko mluvilo jen velmi málo, i když si celé hodiny prozpěvovalo.

„To je dobrý nápad," souhlasil Arky. „Tak tedy harmonika."

„Vidím, že jste opravdový muzikant," usmál se na něj Pětichlup. Dvěma uším přišel jeho úsměv falešný a z jeho hlasu cítil zvláštní dychtivost. Nerozuměl tomu. Až dosud si myslel, že trpasličí trojlístek má spadeno na obchodníka. Občas přemýšlel, kde k tomu asi dojde a jakou stranu si pak vybere. Teď znejistěl. Soudě podle šatů měl Arky za sebou možná někdy v minulosti lepší období, ale teď vypadal jako šupák. Rozhodně se nezdálo, že by měl kapsy plné peněz.

Arky pokrčil rameny. „Dříve jsem hrával na celou řadu hudebních nástrojů," odpověděl trpaslíkovi. „Měl jsem to štěstí, že jsem vyrůstal v rodině, která mě v tom podporovala. Doba se změnila, ale hudby se vzdát nechci."

„Uměl jste hrát i na opravdové harmonium?" zajímal se Pětichlup. „Říká se, že je to velice obtížný nástroj, na který se naučí jen málokdo." Předklonil se a s napjatým výrazem ve tváři poslouchal.

„Uměl," pokrčil Arky rameny. „Tak těžké to zase není. Dostal jsem jedno od svého dědečka. Hezký nástroj. Bohužel, když jsem odcházel z domova, nemohl jsem si ho vzít s sebou."

„Tak to je vopravdická škoda," zavrtěl Modrej drdol hlavou s přehnaným výrazem žalu. „Muselo by to bejt fakt krásný, kdybyste nám moh zahrát na pravý harmónijum."

„Třeba ještě někdy bude příležitost," vložila se do toho Eluša. Měla sladký, až omamný hlas. „Umělec jako vy si svůj nástroj jistě najde."

„Kdo ví," usmál se na ni Arky. „Jeden neví, co mu život přinese." Přiložil si k ústům harmoniku a tundrou se znovu roznesly její smutné, melancholické tóny. Hipaty na něj upírala své obrovské oči a Dvě uši by přísahal, že se jí v nich v jedné chvíli zatřpytily slzy.

Varování

Angelina stála před vzducholodí a prohlížela si monstrum, které jim dovezli z velvyslanectví. Hlavou se jí honily myšlenky. Většinu jich tam zasadil Osí, se kterým se sešla o několik dní dříve v čajovně v Krtčí ulici. Některé tam ale, jak musela připustit, byly už i před tím.

Když si k ní Osí nečekaně přisednul v čajovně poté, co Zob a Ucho odešli a nechali ji pomalu dopíjet její kořeněný čaj, měla nejdřív obrovskou radost. Pak se trochu zlobila, když jí prozradil, že je celou dobu tajně sledoval z druhé strany sálu. Bavili se o různých věcech, než Osí přešel k věci.

„Ten tvůj ptačí společník se mi nějak nezdá," řekl jí a chytil ji při tom za ruku. „A celá ta historka s bankou a ukradenými penězi smrdí. Ty mu věříš?"

Pokrčila rameny. „Jsme tým," řekla. „Šli jsme do podnikání společně. Zob nám tehdy hodně pomohl s koupí vzducholodě. Za ty roky jsme toho hodně zažili. Přepravili zboží do většiny měst Nového světa. Proč bych mu neměla věřit?"

Chvíli mlčel. „Protože jsi příliš hodná, Angelino," řekl jí. „Potkal jsem na cestách různé lidi. A trpaslíky. A tlustočervy. A už i pár ptáků. Někteří byli fajn. Někteří i moc fajn." Na chvíli vypadal zasněně. Pak se zase vrátil do reality. „Ale někteří byli taky podvodníci. Šlo jim jen o peníze a kvůli nim zapomínali na všechno ostatní. Naučil jsem se dávat si pozor."

Podíval se jí do očí. „Popravdě se mi moc nelíbí ani jeden z tvých společníků, Angelino. Ucho vypadá, že moc rozumu nepobral. Přijde mi jako ten typ, který by tě za peníze kdykoliv prodal komukoliv, kdo nabídne slušnou částku."

„A Zob?" zeptala se ho. „O tom určitě neřekneš, že je hloupej. A peníze ho nikdy moc nezajímaly."

Zavrtěl hlavou. „Stihl jsem si ho jenom rychle prohlédnout," řekl jí. „Nevím, ale něco se mi na něm nelíbí. To, jak mluví. Jak je s vámi dlouho? Šest let? Sedm? A pořád se nenaučil?"

„Třeba na to ptáci nemají hlasivky," pokrčila rameny. „Tolik jich zase neznám."

„Třeba," díval se na ni. „V Novém světě moc ptačích lidí nežije, Angelino. Co o nich víme? Ale vyloženě mi smrdí, že banka, kterou vám doporučil a kterou provozuje jiný z těch několika ptáků, co žijí v Bílých přístavech, po roce zkrachovala. Neslyšela jsi v poslední době nějaké zprávy ze Starého světa? Z Ur-ňamu?"

Zavrtěla hlavou. „Nemám na to čas," vysvětlovala. „Navíc sem ani moc zpráv nedojde."

„Přesně tak," souhlasil. „Moc zpráv sem nedojde. Nevíme, co se tam děje. Ale něco jsem slyšel." Opřel se o židličku a napil se voňavého čaje z větviček stříbrných smrků rostoucích pouze za Velkou Řekou.

„Před několika lety," pokračoval, „tam svrhli císaře a vyhnali většinu lidí. Možná všechny. To sis asi všimla. Vyhnanci. Připluli sem a začali se usazovat, kde to šlo."

„To vím," řekla. „O tom se zrovna mluvilo hodně. Byly z toho i nějaké tahanice o pozemky a tak."

„V Ur-ňamu se dostali k moci ptáci," pokračoval Osí a znovu usrkl čaj. „Přerušili s námi všechny kontakty. Jediné místo, kde je možné jich pár potkat, je tady, v Bílých přístavech. Na Velvyslanectví. Pokud nepočítám těch pár, co uteklo z Města nebeského prachu anebo ty, co nechtěli skončit pod vládou nového ur-ňamského císaře." Odložil hrnek a podíval se jí do očí. „Císaře Pelikána," dokončil.

„Pelikána?" zvedla překvapeně obočí. „To je zvláštní shoda okolností."

„Zvláštní," přikývl.

„Myslíš, že je s ním Zob nějak příbuzný?"

„Možná," díval se na ni. „Pelikánů samozřejmě může být v Ur-ňamu spousta. Třeba je desátý syn nějakého malého rodu. Třeba je tady ve vyhnanství. Nevím. Jediné, co vím je, že bys měla být opatrná."

Přemýšlela.

„Zob je můj kamarád," řekla pak. „A já mu věřím. Nemůžeš spolupracovat s někým, komu nevěříš. Nebo věříš jenom na půl. Díky za varování, ale myslím, že se pleteš."

Pokrčil rameny. „To musíš vědět ty, Angelino," řekl pak. „Stačí mi, když si budeš dávat pozor. Věci nemusí být takové, jak si myslíš."

Angelina se probrala ze vzpomínek. Harmonium, které jim přivezli z ur-ňamského velvyslanectví, bylo opravdu velkolepé. Pozlacená truhla, která jí na výšku sahala až skoro k hrudi a na šířku měla délku nejméně dvou lidských těl. Po stěnách perlami vykládané ornamenty. Ze zadní strany vyčnívaly z truhly jakési stříbrné válce přiklopené zlatými pokličkami. Z přední strany vystupovala z bedny trnož, která stoupala nahoru a rozšiřovala se v pohodlné sedátko. Proti sedátku na spodní straně čněla tři úzká šlapátka. Jak se na takovou věc mělo hrát, netušila.

Kolem harmonia byly omotány široké přepravní popruhy. Ucho je na druhé straně právě připevňoval k jejich vzducholodi. Ubezpečil je, že by tíhu nástroje měly vydržet. I tak budou zatížení, jako nikdy před tím.

Ještě jednou obešla nástroj. Na zadní straně úplně dole si všimla malé zlaté destičky. Pár slov napsaných písmem, které neuměla číst. Jedno slovo ale zvládla. Bylo až úplně na konci. Staré písmo Ur-ňamu možná nemělo znaky pro vlastní jména a moderní písaři jej proto kombinovali s abecedou, která se v různých podobách používala na obou světadílech. Poslední slovo nápisu na destičce označovalo jméno. Angelina si ho pomalu přečetla.

„Arkasius." Zavrtěla hlavou. Nic jí to neříkalo.

Vyprávění u ohně

Dny plynuly. Krajina se měnila jen pomalu. Jezírka a bažiny zůstávaly, stejně jako mechem porostlé balvany lemující pláň, kterou projížděli. Oproti prvním dnům začalo přibývat keříků, takže už nebylo tak těžké sehnat dřevo na oheň. Větší zvířata sice nepotkali, ale trpaslíkům se čas od času podařilo sestřelit kuší některého z divokých ptáků, kteří byli tak neopatrní, že se dostali příliš blízko. Ixie jednou nečekaně odběhla a po chvíli se vrátila s párkem sněžných zajíců. Vystačili pro všechny na dvě tučné večeře.

Šalbík se naučil pracovat se sekerou. Byl na to náležitě hrdý a sekání větví na oheň začal brát jako svůj úkol. Často se vyptával Dvou uší na jeho zážitky z cest a Dvě uši mu rád vyprávěl. Některé věci si nechával pro sebe, samozřejmě.

Kromě Dvou uší se Šalbík skamarádil i s malou Břízou. Nejdřív se ostýchal, ale po několika dnech holčičku oslovil a zeptal se jí, jaké to je umět létat. Rozesmála se, objala ho a k překvapení všech se s ním vznesla několik metrů do vzduchu.

Když se pak vrátili zpátky na zem, byl z toho Šalbík nejdřív úplně beze slov. Pak se rozběhl někam do tundry. Jeho otec se za ním chtěl vypravit, ale Dvě uši ho zastavil. Chlapec neběžel nikam daleko, po pár krocích se zastavil, sehnul, něco sebral, pak popošel o pár kroků dál, kde to zopakoval, a pak ještě několikrát. Po chvíli se vrátil a přinesl Bříze kytičku modrých severských pantoflíčků. Bříza si ji od něj vzala, usmála se, dala mu rychlou pusu a odtančila k Ixii. Šalbík zůstal stát s otevřenými ústy. Od té doby ale dělil čas, kdy neseděl na Hipaty,

mezi Dvě uši a Břízu a občas se dokonce přidával k jejím zvláštním písním beze slov.

Pan Boguš se jen smál a ani Ixie jejich přátelství nijak nebránila. Když jednou Dvě uši pozoroval, jak se obě děti spolu drží za ruce a tančí mezi lišejníkem porostlými balvany, došla Ixie k němu a prohodila jednu z těch svých nesrozumitelných poznámek.

„Našla si společníka," řekla. „To je dobře. I když to mění některé věci."

„Dětský lásky," pokrčil Dvě uši rameny. „Můj kluk měl v tomhle věku taky takovou kamarádku. Nosil jí kytky a tak. Po pár měsících ho to přešlo." Překvapilo ho, že mluvil o Uchovi s někým cizím. Nikdy před tím to neudělal.

„Bude chtít, aby zůstali spolu," otočila k němu Ixie hlavu. „A to znamená i jeho otec."

„Pochybuju, že jim to vydrží až do Bílejch přístavů," odpověděl Dvě uši. „Pokud teda jedete s náma až tam. Ale kdyby jo, pan Boguš vypadá jako fajn chlap. Mohl by zařídit, abyste bydleli někde blízko. Třeba by vás i mohl zaměstnat, peněz má na to dost."

Dívala se mu do očí. Její pohled ho znervózňoval. „Jsi tady cizí, Dvě uši," řekla mu. „Nerozumíš tomu."

Změnila téma. „Budeš se muset rozhodnout," dodala. Otočila se a odešla si sednout na kámen, vedle kterého měla položenou svoji brašnu.

Dvě uši se na ni ještě chvíli zmateně díval. Pak pokrčil rameny a pustil to z hlavy.

Eluša zůstala stále stejně odtažitá, ale s panem Bogušem se brzy spřátelili. Ukázalo se, že obchodník vlastnil v Bílých přístavech manufakturu na výrobu skleněných předmětů a hledal místo na založení další. Severní Konce ho ale v tomto ohledu zklamaly. Lesy byly příliš daleko od města a skály neobsahovaly ten druh kamene, ze kterého se získával písek na výrobu skla.

Panu Bogušovi to ale nevadilo. „Na tom nezáleží," smál se. „Nenašel jsem, co jsem hledal, ale našel jsem něco důležitějšího. Ženu na celý život."

Dvěma uším ho bylo líto. V poslední době si říkal, že pokud trpasličí trojlístek něco spustí, bude to bez něj. Anebo proti němu. Tak či tak, obchodníka čekala trpká životní lekce.

Arky u ohně pravidelně hrával. Nikdo si nechtěl nechat jeho hraní ujít. Hipaty se od druhého večera vmáčkla do kruhu vedle něj a od té doby už vedle něj stávala při každém hraní.

Desátý den cesty zahrál Arky melodii tak krásnou a zvláštní, že to Dvěma uším málem vrazilo slzy do očí. Zamrkal a předstíral, že je to z kouře. Melodie byla chvíli dojemně smutná, pak nečekaně přecházela do veselé tóniny, opakovala stejný motiv a zase se stejně nečekaně nořila do smutku.

„Co to bylo?" zeptal se pan Boguš, když mladík dohrál. „To bylo nejlepší, co jste zatím hrál."

„Jo," přikývl Modrý drdol a zašklebil se do ohně. „Málem jsem si u toho ucvrnk." Zasmál se, ale kromě Pětichlupa a Eluši se k němu nikdo nepřidal.

„Tohle byla moje skladba," usmál se na ně Arky. „Říkám jí „Život". Není ještě hotová. Pořád na ní pracuju. Ale dal jsem tam, co jsem zažil. To dobré, i to zlé."

„Je to překrásné a pravdivé," řekla svým hlubokým hlasem Hipaty. „Ale ten konec měl být jiný. Skončil jsi akordem v C-dur. Ale měl bys skončit jinak. Tichem."

Všichni se po ní překvapeně podívali. „Nevěděl jsem, že rozumíš hudbě," řekl jí Arky překvapeně. „Máš pravdu, poslední akord je veselý. Ale proč ne?"

Mamutí samice na něj upírala oči. „Protože v životě není nic navždy," odpověděla mu. „A proto jedinou správnou cestou je přijetí všeho, co přichází. Změny, ať je jakákoliv. A to neznamená ani mol, ani dur, ale ticho. Taková je moudrost mého lidu," dodala.

Arky se jí díval do očí. Na chvíli to vypadalo, jako by kolem ohně byli jen oni dva. „To mi připomíná jeden příběh," řekl pak. „Možná by se sem teď hodil, pokud vám to nevadí."

„Samozřejmě si velice rádi vyslechneme vaše vyprávění," ujistil ho pan Boguš. „Že, drahá?" obrátil se na Elušu.

„Klidně," pokrčila rameny. „Času na vyprávění máme dost."

„Určitě, vaše vyprávění nás moc zajímá," zašklebil se Pětichlup.

„Jo, jasně," podpořil ho Modrej drdol. „Vopravdu zajímá."

Příběh o stříbrné vidličce

„Tak tedy," začal Arky a uklidil si harmoniku do kapsy svého pláště, „ten příběh se odehrává v Ur-ňamu. Asi jste o něm slyšeli. Veliké město daleko na západ, přes moře."

„Byl jste tam někdy?“ zajímal se Pětichlup. „Říkal jsem si, podle toho peří, co nosíte na klobouku, jestli náhodou nejste odtamtud.“

„Narodil jsem se tam,“ přikývl Arky, „ale o mně ten příběh není. Je o jedné krásné mladé dívce. Vlastně princezně. Nejstarší dceři císaře Honoria. Jmenovala se Theodora.“

Na chvíli zmlkl a díval se do plamenů.

„Princezna Theodora,“ navázal pak, „byla krásná, ale také svéhlavá. A dalo by se říct, i trochu rozmazlená. I když, kdo by na jejím místě nebyl. Milovaná dcera mocného císaře. Žila v přepychu a nepochybovala o tom, že to tak bude napořád.

„Jednoho dne,“ pokračoval Arky, „se její otec, císař, rozhodl Theodoru provdat za syna náčelníka pouštních kmenů. Jeho mocná říše totiž čelila těžkým problémům. Na druhé straně kontinentu obrovská bouře zničila jiné veliké město a z něj do Ur-ňamu proudily spousty uprchlíků. Nejenom lidí, ale i ptáků a křídlenců – zvláštních tvorů, kteří mají křídla jako ptáci, ale také ruce, jako mají lidé. To všechno vyvolávalo v Ur-ňamu neklid a císař tedy usoudil, že potřebuje spojence.“

Arky se napil vody a pokračoval dál.

„Manželem princezny Theodory se měl stát pouštní princ Tankred. Silný, odvážný muž. A tak jako jeho lid, stoupenec Cesty čekání, jedné z mnoha církví, které vznikly z uctívání Nebeského vejce.

Stoupenci Cesty čekání věří prostému životu, a tak princ přijel na císařský dvůr oblečen v jednoduchém poutnickém plášti. Císař ho i tak přivítal se všemi poctami a nechal na jeho počest uspořádat

slavnostní oběd. Při něm seděl princ vedle své snoubenky, princezny Theodory. A tam se to stalo."

Arky je objel pohledem. „Abyste rozuměli," řekl, „život na dvoře císaře Honoria byl, alespoň jak se vypráví, plný složitých pravidel. Takových, jaká si vymýšlí ti, kteří žijí v přepychu a mohou si dovolit trávit čas málo důležitými věcmi. A tak vedle talířů obtěžkaných pečení a dobrotami ležely na stole stříbrné příbory – velké na hlavní chod, malé na dezert. Všichni si je zcela samozřejmě vzali, až na prince Tankreda. Ten nechal stříbrnou vidličku na stole a uchopil porci nadívaného pštrosa uhái svýma mohutnýma rukama.

Všichni se po něm překvapeně ohlédli. Princezna Theodora zrudla. Její nastávající se takto přede všemi znemožnil!

‚Což vy, princi Tankrede,' zeptala se ho, ‚u vás nejíte příborem? Nebo vám snad stříbrná vidlička mého otce není dost dobrá?'

Princ na ni pohlédl. ‚Vznešená princezno,' odpověděl jí. ‚Vaše kuchyně je obdivuhodná a vaše stříbrné příbory překrásné. Já však jsem stoupencem Cesty čekání a ta mě učí skromnosti. Poslyšte, princezno,' pokračoval, ‚to hlavní, co můžeme od života čekat, je změna. Nic nezůstává stále stejné. Dnes v přepychu, zítra v bídě. Z vašeho krásného nádobí může zítra hodovat někdo jiný. Proto my, stoupenci Cesty čekání, jsme na změnu připraveni. Kdo žije skromně, nemusí se bát, že mnoho ztratí. Proto si ani já nechci zvykat na vaši stříbrnou vidličku.'

Císař se rozesmál. ‚To je ale povedený žert,' vykřikl, ‚vidím, princi, že jste veselá kopa!' A všichni se smáli, protože kdo by se nesmál, když se směje císař. Jen princezna Theodora tam seděla mlčky, celá rudá.

A vedle ní její snoubenec nevzrušeně porcoval pštrosa uhái holýma rukama.

Druhý den princezna zmizela," pokračoval Arky. „V Ur-ňamu už ji nikdo nikdy neviděl. Císař vyslýchal všechny v paláci. Dozvěděl se, že princezna ten večer navštívila svoji chůvu, starou šedivou sovu, která se jmenovala Uriga.

Uriga císaři vypověděla, že u ní ten večer Theodora byla. ‚Co mám dělat,' ptala se prý, ‚ten hrozný člověk mě vystrašil. Bojím se, že to, nač jsem si zvykla, jednou skončí. Ale já chci celý život jíst svojí stříbrnou vidličkou!'

A Uriga jí poradila. ‚Všechno, co je, princezno,' řekla jí, ‚podléhá zákonu změny. Protože změnu přináší čas a čas platí pro mocné, stejně jako pro kohokoliv jiného. Ale říká se, princezno, že kdesi velmi, velmi daleko, až na druhém konci světa, je malá země, ve které čas nemá svoji moc. Říše Bezčasí, ve které vládne moudrý skřítek Eli. Říše, kde vše zůstává stejné tak, jak to má každý rád. Pokud opravdu tolik toužíš po tom uniknout moci času, musíš jeho říši najít.'

A tak se princezna Theodora vydala hledat říši skřítka Eliho," pokračoval Arky. „Císař zuřil a přikázal hodit starou Urigu do hlubokého vězení. Nic nepomohlo, že vychovala všechny jeho děti. Byla otrokyně a císař s ní mohl dělat, co chtěl.

„Den poté zmizel i princ Tankred. Nikdo nevěděl, kam šel, ale ani jeho už nikdy nikdo neviděl. Jen po nějaké době se kdosi ozval, že jej viděl nastupovat na loď směřující do Nového světa. Snad jel hledat svoji snoubenku. Anebo se k ní chtěl přidat, pokud najde říši skřítka Eliho."

***

„A našel ji?“ vyhrkl Šalbík. „A ona? Našli tu říši?“

„To já nevím,“ pokrčil rameny Arky. „Nic víc o ní ani o něm nevím. I když chci věřit tomu, že ano.“

Smutně se usmál. „Zvláštní je,“ pokračoval pak, „že nakonec udělali dobře, že odešli. Princ Tankred měl totiž ve všem pravdu. Za několik let od zmizení princezny vypuklo v Ur-ňamu veliké povstání. Ptáci, kteří byli po staletí zotročeni, se spojili s nově příchozími a společně císaře i vládu lidí smetli. Kdyby Theodora zůstala na dvoře, zahynula by stejně jako její otec a ostatní. Takhle si třeba někde spokojeně žije v Bezčasí a obědvá svojí milovanou stříbrnou vidličkou.“

Chvíli bylo ticho. Potom Hipaty natáhla svůj dlouhý chobot a jemně se jím dotkla Arkyho tváře. Položil na něj ruku. Večer skončil v tichu.

Let

Zob seděl v pilotní kabině. Pravým pařátem jemně pohnul kniplem a vzducholoď se lehounce stočila správným směrem. *Musím uznat*, pomyslel si, *že Angelinin bratr Zulí je génius*. Nikde jinde tak dokonalé vzdušné plavidlo neviděl. Zulí ho vyrobil Angelině jako dárek k osmnáctým narozeninám, když projevila touhu vyrazit z domova a cestovat. Zob ale zaplatil všechny náklady, takže měl nakonec rozhodující podíl. A Ucho? Ten se prostě připletl ve

správnou chvíli. Potřebovali šikovného mechanika a Ucho se osvědčil. Navíc taky měl nějaké peníze a Angelina trvala na tom, aby ho vzali jako jednoho z podílníků.

Angelina… Zob zkontroloval směr lodi a zase se pohroužil do myšlenek. Cestování s ní mu poskytlo nepřeberný materiál pro jeho studium lidského chování. Však to byl taky hlavní úkol, který před sedmi lety od otce dostal.

Zobadee, řekl mu tehdy a držel ho u toho kolem ramen, *jednou to tady přebereš za mě. Budeš muset najít způsob, jak znovu spolupracovat s lidmi. Obchodovat s nimi. Pozvat sem jejich technomágy. Musíš poznat, jak se chovají. Jak se k nim máme chovat my. A musíš také poznat jejich země. Co nám mohou nabídnout. Co od nich můžeme získat. Jsi mladý, tak cestuj. A nevracej se, dokud pro tebe nevzkážu.*

A tak se vydal na cestu do Nového světa. Ti hlupáci, na které narazil, vůbec netušili, kdo je. Vzali ho mezi sebe, jako by byl jeden z nich. Hrál na ně jako na nosní flétnu. Když se chtěl podívat do Kamenného města, zařídil tam potají nějaký obchod. Když do Jasmínie, šup a už se objevil někdo, kdo tam potřeboval něco odvézt. Když vydělali dost peněz a vypadalo to, že by mohli seknout s přepravou, zařídil, aby o ně zase přišli.

Zavrtěl hlavou. *Jeden by si myslel, že na to už museli přijít*, pomyslel si. Ten poslední tah s bankou, kterou pro ně nechal velvyslanectvím nejprve otevřít a pak zase zkrachovat, byl průhledný až běda. Ucho byl ale prosťáček a Zob ho měl omotaného kolem spáru.

A Angelina…Angelina není hloupá, připustil. Naštěstí pro něj ale trpí tím, co ve svém výzkumu lidské osobnosti (nedávno mu na to

téma dokonce vyšla kniha v Kamenném městě!) nazval „myšlenkový nesoulad“. Jde o to, připomínal si hrdě svůj objev, zatímco vzducholoď tiše letěla nad hlubokými lesy severně od Velké Řeky, že zatímco inteligentní bytosti nejprve věci pozorují a pak si dělají názor, u lidí je to naopak. Nejprve si na něco udělají názor. Třeba takový, že Zob je přátelský a férový člen týmu. Pak pozorují. A i když se Zob chová jako podrazácká prasokrysa, lidé vidí jenom to, co chtějí vidět. Přátelského a férového člena týmu, kterému je upřímně líto, že jeho další nápad nevyšel.

Ucítil dotek ruky zezadu na křídle. Polekaně poskočil.

„Zobe?“ Angelina se na něho usmívala. V druhé ruce držela šálek s vonící kávou.

„Přinesla jsem ti kafe,“ řekla a podala mu ho na řídící pult. „Nejsi už unavený?“ podívala se na něj. „Už jsem se vyspala, můžu tě vystřídat.“

„Nésem,“ zaskřehotal. „Si hódná. Fšecko v póřadku.“

„Jak chceš,“ přikývla. „Ale za hodinu přijdu a vystřídám tě. Díky, že se o všechno tak staráš, Zobe.“

Zvedla se a začala odcházet.

„Némaš záč,“ zaskřehotal na ni. S úsměvem odešla z kokpitu.

Jejich řeč samozřejmě uměl dřív, než vyrazil na cestu. Otec mu zaplatil skvělého učitele. Přišlo mu ale příhodné předstírat, že tomu tak není. Nejdřív to byla taková hra. *A vlastně je to pořád hra*, pomyslel si. Jen jiná. Taková, abych nezapomněl, že s nimi nejsem Zobadeus Primus Maximus, ale jenom Zob.

Korunní princ… Zprávy o tom, že agenti Velvyslanectví potkali na severu mladíka, který by mohl být potomkem zesnulého císaře Honoria, ho rozrušila. Po tolika letech!

Bohužel, bylo to jako hledání jehly v kupce sena. Zobadeův nápad vylákat jej ven z úkrytu na zlatou návnadu nejdřív poslouchali s nedůvěrou, ale nakonec se věci daly do pohybu. Škoda, že tak pozdě! Poslední dobou trvalo ambasádě plnění jeho příkazů nesnesitelně dlouho. Kdo ví, jak to v Ur-ňamu vedou. Až se vrátí, musí s tím něco udělat. Arkasius by musel být hlupák, kdyby zůstal na jednom místě tak dlouho. Ačkoliv byl dost hlupák na to, aby si víc nezměnil svoje jméno.

Z nádoby na pravé straně řídícího pultu třikrát zakvákala žába a pak seskočila dolů na podlahu. Zob zkontroloval hladiny v měřících strojích. *Cože, tlak spadl tak nízko? A za tak krátkou chvíli?*

Podíval se z okénka. Před sebou a pod sebou viděl jen nekonečnou zeleň Vlhkého pralesa. Zaklonil hlavu a prozkoumal mraky. Valily se nad nimi jako černá hradba. Natáhl křídlo a udeřil do zvonu nad hlavou. Rezonanční trubky roznášely zvuk po celé vzducholodi. *Sněhová bouře*, běželo mu hlavou. *Obrovská. A my letíme přímo do ní.*

Problémy se vztahy

Bezlesá pláň se konečně začala měnit v něco, co alespoň vzdáleně připomínalo les. Stromy tu rostly nízké a daleko od sebe, ale byly to stromy. Dvě uši se hned cítil líp. Najít kořist najednou nedalo tolik práce a ledový vítr tak neprofukoval.

Nálada pana Boguše se ale překvapivě začala zhoršovat. Při společných přestávkách byl zamlklý a vypadal, že ho něco trápí. Na jedné z nich, když si Eluša odskočila o kus dál do křoví a děti si vesele hrály kolem nehybně stojící Ixie, došel ke Dvěma uším a zastavil se vedle něj.

„Ehm, pane Dvě uši," začal. „Vy jste zkušený člověk, že? Chci říct, trpaslík."

„Co pro vás můžu udělat?" zeptal se Dvě uši zdvořile. Měl tušení, ale nechtěl to uspěchat.

„Moje snoubenka, tedy Eluša," lezlo to z obchodníka, „víte, ona… no…"

„Je na vás málo hodná?" snažil se mu pomoct.

„Nejenom," potvrdil pan Boguš jeho teorii. „Ona… už si mě vůbec nevšímá. Z ničeho nic, najednou o mě přestala mít jakýkoliv zájem. Sedí si v hnízdě a čistí si nehty. A nic. Když se jí na něco zeptám, tak neodpoví, nebo jen krátce. Já…"

„Ano?"

„Já nevím," pokračoval obchodník nešťastně, „jestli jsem neudělal chybu. Třeba jsem se v ní spletl, víte? Myslel jsem, že mě miluje, ale teď…"

Nešťastně se odmlčel.

„Se vztahama to někdy není jednoduchý," pokrčil Dvě uši rameny. „A možná je lepší přiznat si chybu teď, než až bude pozdě."

„Myslíte?" podíval se na něj obchodník zoufale. „Když já nevím, co si o tom mám myslet."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Dvě uši hledá Ucha**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.